



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. B.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 8, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2018, č. j. KUKHK-1317/DS/2018/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. NMNM/4762/2017/ODSH/KraP/26. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím

naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a bod 7 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se dopustil tím, že dne 4. 4. 2017, v čase 13:39 hodin, řídil v obci Nové Město nad Metují, v ulici Dobrušská, ve směru od obce Spy, po silnici III/30821, osobní motorové vozidlo BMW, registrační značky, přičemž předjížděl kolonu vozidel na přechodu pro chodce nedovolenou rychlostí, kdy jeho vozidlu byla hlídkou Městské policie Nové Město nad Metují měřícím zařízením Lavet ProLaser III PL-DOK I naměřena rychlost 80 km/h v úseku, kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší povolená rychlost 40 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky v měření silničního měřidla ± 3 km/h byla skutečná rychlost měřeného automobilu minimálně 77 km/h, čímž daný limit překročil o 37 km/h.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí část skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně „...kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h...“ změnil takto: „...kde je místní úpravou na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost dopravní značkou č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 40 km/h...“ a uvedení porušené povinnosti vyplývající z hmotněprávní normy „ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů“, změnil takto: „ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem dvanácti žalobních bodů, nazvaných: změna skutkové věty a právní kvalifikace bez vyrozumění žalobce, nepřihlédnutí k doplněnému odvolání, dokazování bez vyrozumění, umístění záměrného kříže, údajná nepodjatost strážníků, došlo ke změření rychlosti = rychlost byla změřena správně, dodržení § 79a silničního zákona, slip effect, nezákonně provedený výsledek, porušení návodu k obsluze, sankce a nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku v souvislosti s jejich vypořádáním v části VI. tohoto rozsudku.

Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu zrekapituloval průběh řízení před orgánem I. stupně a zopakoval některé argumenty uvedené v odůvodnění rozhodnutí. K námitce týkající se dokazování bez vyrozumění uvedl, že o omezení nejvyšší dovolené

rychlosti na 40 km/h byl žalobce informován svislou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, jež byla umístěna na přehledném a rovném úseku silnice, kdy v době spáchání přestupku nebyla nijak snížena viditelnost.

7. K doplnění odvolání žalovaný uvedl, že bylo zmocněncem žalobce zasláno až po vypravení napadeného rozhodnutí (do datové schránky zmocněnce žalobce). Uvedené doplnění nebylo ani platně podepsáno elektronickým podpisem a ve lhůtě 5 dnů nebylo doplněno.
8. K námitce týkající se provedeního měření rychlosti žalovaný uvedl, že na fotodokumentaci přestupku je zachyceno vozidlo žalobce značky BMW, registrační značky x, které předjíždí jiná vozidla na přechodu pro chodce. Měření rychlosti proběhlo bez závad, fotografie zachycuje vozidlo žalobce ve vzdálenosti 219 m od radarového rychloměru, je na ní uvedeno i místo měření - ul. Dobrušská, nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h, datum a čas měření a naměřená rychlost vozidla. Dále je patrné správné umístění záměrného kříže a údaje z měřicího zařízení jsou čitelné. Vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce, jelikož po změření bylo vozidlo zastaveno a řidič identifikován. Předestřené důkazní prostředky považuje žalovaný za dostatečné k objasnění skutkového stavu přestupku do té míry, že žalobce mohl být shledán vinným z jeho spáchání.
9. Žalovaný dále uvedl, že nemá pochybnost o správnosti postupu strážníků městské policie při měření, jelikož neměli na věci jakýkoli zájem a postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Důkaz o překročení rychlosti byl opatřen orgánem oprávněným k jeho získání v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a byl pořízen odpovídajícím zařízením.
10. Závěrem žalovaný uvedl, že přistoupil k řízení odpovědně a nezaújatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, a proto považuje rozhodnutí za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. Navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce k vyjádření žalovaného k námitce označené jako „změna skutkové a právní kvalifikace bez vyrozumění žalobce“, uvedl, že měl být před vydáním rozhodnutí žalovaného vyrozuměn o změně výroku prvostupňového rozhodnutí, aby se k této změně mohl vyjádřit. K námitce „dokazování bez vyrozumění“ sdělil, že není podstatné, co bylo provedením důkazu prokázáno, ale podstatná je skutečnost, že daný důkaz byl proveden nezákonným způsobem, jelikož nebyl o provedení důkazu vyrozuměn ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V reakci na vyjádření žalovaného ohledně doplnění odvolání žalobce zopakoval, že ačkoli žalovaný zaslal rozhodnutí do datové schránky zmocněnce v pátek ráno a žalobce žalovanému odeslal doplnění odvolání v pátek odpoledne téhož dne, měl žalovaný k danému doplnění odvolání přihlédnout, neboť k doručení rozhodnutí (a tedy ukončení řízení) došlo až následující týden. Uvedl rovněž, že toto doplnění odvolání bylo řádně elektronicky podepsáno, neboť podání učinil e-mailem opatřeným řádným elektronickým podpisem, tedy šlo o podání řádné. K tomu navrhl jako důkaz originál e-mailu k prokázání splnění všech náležitostí podání.

V. Vyjádření žalovaného k replice žalobce

12. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce, konkrétně k otázce nepřihlednutí k doplnění odvolání, uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo odesláno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 27. 7. 2018 v 7:43:08 hodin, přičemž ve stejný okamžik byla tato písemnost dodána do datové schránky zmocněnce žalobce. Doručena byla až přihlášením oprávněné osoby dne 31. 7. 2018 v 10:38:20. Předmětné doplnění odvolání bylo žalovanému doručeno dne 27. 7. 2018 až v 16:34 hodin. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že nemohl konat poté, co jeho rozhodnutí o odvolání bylo již vypraveno a dodáno do datové schránky zmocněnce žalobce. Dále uvedl, že z uvedeného je zřejmé, že v době svého rozhodování neměl předmětné doplnění odvolání k dispozici a nemohl tedy žalobcovy námitky v rozhodnutí zohlednit, a to výhradně z důvodů na straně žalobce.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 4. 4. 2017, č. j. MP/134/17, a spisového materiálu o přestupku ze dne 4. 4. 2016, který mu postoupila Městská policie Nové Město nad Metují, vyhotovil dne 12. 5. 2017 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 6. 6. 2017. Toto oznámení se žalobci nepodařilo doručit, stejně tak se nepodařilo doručit analogická oznámení s předvoláním ze dne 21. 7. 2017 a 30. 8. 2017. Dne 18. 9. 2017 bylo žalovanému doručeno oznámení vydané téhož dne o zahájení řízení o přestupku a předvolání k jednání na den 26. 10. 2017.
15. Dne 26. 10. 2017 proběhlo ústní jednání, ke kterému se dostavil zmocněnec žalobce. Dle protokolu o ústním jednání (viz č. l. 20 správního spisu) správní orgán provedl důkazy listinami a fotodokumentací, na nichž je přestupek zdokladován, tj. oznámením přestupku sepsaným dne 4. 4. 2017 na místě zasahujícím strážníkem (který není podepsán podezřelým z přestupku - žalobcem a který k věci nepodal žádné vysvětlení); úředním záznamem ze dne 4. 4. 2017 s popisem předmětného přestupku zasahujícího strážníka; fotokopii listin a fotodokumentací, na níž je zaznamenána naměřená rychlost předmětného vozidla 80 km/h (po odečtu tolerance v měření 77 km/h), datum a čas: 4. 4. 2017 v 13:39 hod., zachyceno vozidlo, se kterým byl spáchán přestupek - BMW, registrační značka x, přičemž je rovněž zaznamenán maximální limit místa měření rychlosti 40 km/h (tj. v Novém Městě nad Metují, ul. Dobrušská, ve směru jízdy od obce Spy). Mezi listinami založenými ve správním spise je dále Ověřovací list č. 8012-OL-70134-16/16 pro silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I s datem zkoušky 27. 4. 2016 a koncem platnosti ověření dne 26. 4. 2017. Spis obsahuje výpis z registru řidiče - žalobce (včetně informace o aktuálním stavu bodového hodnocení = 0 bodů, informace o 2 záznamech o přestupku a informace, že je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel AM, B1 a B od roku 2007, BE od roku 2015 a A1, A2, A, C1, C od

- roku 2016). Správní spis obsahuje i stanovisko Policie České republiky, dopravního inspektorátu Náchod čj. KRPH-487-379/ČJ-2016-0505069, k úsekům komunikací v územní působnosti Městské policie Nové Město nad Metují.
16. Ve správním spisu je dále založeno vyrozumění žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, které bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 3. 11. 2017 a žalobci jím byla stanovena lhůta 15 dnů k seznámení se s podklady rozhodnutí. Dne 15. 11. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce ve věci.
17. Dne 6. 12. 2017 správní orgán vydal rozhodnutí o přestupku, č. j. NMNM/4762/2017/ODSH/KraP/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.
18. Dne 27. 12. 2017 žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. KUKHK-1317/DS/2018/SR bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
19. V následném řízení správní orgán I. stupně dne 19. 3. 2018 předvolal k podání svědecké výpovědi zasahujícího strážníka, a to na den 29. 3. 2018, o čemž byl zmocněnec žalobce informován. Dne 29. 3. 2018 proběhl výslech předvolaného svědka, kterého se účastnil i zmocněnec žalobce. Protokol o výsledku tohoto svědka je založen na čl. 47 správního spisu. Následně byl žalobce vyrozuměn ze dne 11. 4. 2018 informován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 16. 4. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce ve věci. Následně správní orgán I. stupně doplnil správní spis o pasport dopravních značek na silnici III. 30821 a uživatelský manuál dokumentačního zařízení PL-DOK-I. Po tomto doplnění byl žalobce vyrozuměn ze dne 23. 4. 2018 (doručeném zmocněnci žalobce dne 25. 4. 2018) opět informován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů, kdy svého práva nevyužil.
20. Dne 17. 5. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, č. j. NMNM/4762/2017/ODSH/KraP/26, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.
21. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, jak je uvedeno v části I. tohoto rozsudku, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.
22. Krajský soud na úvod konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyčtené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou

napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).

23. Dále pak krajský soud uvádí, že žalobce v souvislosti s většinou žalobních námitek namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto se krajský soud v první řadě zabýval touto námitkou. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
24. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vyličil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti všech odvolacích námitek, a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl. Napadené rozhodnutí je dle krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje a v podstatě ve stručnější podobě opakuje některé námitky, které uplatil již v odvolání a s jejichž posouzením žalovaným v napadeném rozhodnutí nesouhlasí.
25. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:
- I. Změna skutkové věty a právní kvalifikace bez vyrozumění žalobce
26. Krajský soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, v níž tvrdil porušení svých práv nemožností vyjádřit se ke změně skutkové věty, která byla provedena vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného, aniž by o tom byl vyrozuměn. Žalobce uvedl, že výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu bylo kladeno za vinu porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž měl porušit nejvyšší dovolenou rychlost v místě, kde došlo ke snížení nejvyšší dovolené rychlosti v obci dopravní značkou místní úpravy. Tuto vadu výroku opravil žalovaný změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobce měl porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce namítl, že se tedy až z pravomocného rozhodnutí dozvěděl, z čeho je viněn a nemohl se tak účinně hájit, když nevěděl, co je mu konkrétně kladeno za vinu.
27. Jak je již shora uvedeno, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí část skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně znějící „...kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h ...“ změnil následovně: „...kde je místní úpravou na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost dopravní značkou č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 40 km/h,...“ a specifikaci porušené povinnosti vyplývající z hmotněprávní normy „ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších

předpisů“, změnil následovně: „*ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů*“.

28. Krajský soud konstatuje, že v rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o přestupku, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá.
29. V daném případě žalovaný tu část skutkové věty v prvostupňovém rozhodnutí, ve které již bylo uvedeno, že se přestupek stal v místě „...*kde je místní úpravou na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h.*“ v podstatě pouze upřesnil o specifikaci dopravní značky, která to stanovila, tj. „*dopravní značkou č. B20a 'Nejvyšší dovolená rychlost' na 40 km/h...*“. Nejednalo se tak *de facto* o žádnou takovou úpravu popisu, která by skutkovou větu jako takovou změnila, a už vůbec ne tak, aby se jednalo o jiný, nebo další skutek. Popis skutku i po provedené změně, resp. doplnění, zůstal stejný. Není tedy pravdou, že by se žalobce až z rozhodnutí o odvolání dozvěděl, jaký skutek mu je vytýkán.
30. Požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu, jsou pak obdobné. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. V daném případě správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce svým jednáním (tj. výslovně specifikovaným: „*překročením rychlosti jízdy v obci, kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší povolená rychlost 40 km/h.*“) porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což žalovaný změnil na porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Šlo tedy o změnu v návaznosti na správnou a jinak stále stejnou skutkovou větu, tedy že jednáním řidiče bylo porušeno ustanovení o povinnosti řídit se dopravní značkou (stanovující rychlost sniženou na 40 km/h.), oproti původně nesprávně uvedenému ustanovení o obecné povinnosti nepřekročit rychlost v obci 50 km/h.
31. Krajský soud při zvažování vlivu nevyrozumění žalobce o uvedené změně, kterou provedl žalovaný, na zákonnost jeho rozhodnutí, vyšel mimo jiné z judikatury Nejvyššího soudu. Tento soud dokonce toleruje některá pochybení v označení právní kvalifikace skutku ve výroku rozhodnutí soudu nižšího stupně, a to, když „*pochybení neovlivňuje jinak věcnou správnost uvedeného výroku o vině, neboť ze skutkové věty rozsudku vyplývá právní posouzení skutku. Jde sice o porušení ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř., avšak je zcela zřejmé, že projednání dovolání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněného*“, uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2012, sp. zn. 7 Tdo 961/2011, které reagovalo na rozsudek okresního soudu, kde chyběla část právní kvalifikace skutku. Nejvyšší soud rovněž zdůraznil, že důvod ke zrušení rozhodnutí rozhodnutí je dán tehdy, je-li zjištěná vada rozsudku do té míry podstatná, že napadené rozhodnutí nemůže obstát.

32. V daném případě lze tedy dovodit, že nesprávná právní kvalifikace uvedená správním orgánem I. stupně nepředstavovala natolik zásadní vadu, protože již definice jednání ve skutkové větě (v kombinaci s jednoznačným odůvodněním) určila, jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo žalobcem porušeno. Náprava provedená žalovaným, resp. nevyrozumění o změně před vydáním jeho rozhodnutí, se tedy právního postavení žalobce nemohla nijak dotknout.
33. Nutno dodat, že není ani pravdou, že by žalobce nevěděl, z čeho je viněn, a že se tak nemohl účinně hájit. Jak je totiž zřejmé z průběhu správního řízení, žalobci bylo opakovaně předestřeno (mimo jiné i při ústních jednáních), že jel nedovolenou rychlostí 80 km/h. (tj. po započtení stanovené tolerance 77 km/h.) „v úseku, kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší povolená rychlost 40 km/h.“ a současně s tím mu bylo (jak je shora popsáno) v řízení v I. stupni vytýkáno porušení § 18 odst. 4 namísto § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Přesto z podání žalobce, resp. jeho zástupce, učiněných v průběhu celého správního řízení jednoznačně vyplývá, že mu vytýkané jednání, a to včetně správné právní kvalifikace, byla dostatečně zřejmá. Sám např. ve svém podání brojícím proti rozhodnutí orgánu I. stupně nazvaném jako doplnění odvolání (zaslaném dne 27. 7. 2018) zmínil v bodě nazvaném „Dopravní značka B20a v daném místě nebyla“ to, že již předtím ve vyjádření namítal, že v daném místě nebylo dopravní značení B20a a že správní orgán I. stupně neuvedl, proč důkaz ohledáním místa neprovedl a že se tak jedná o opomenutý důkaz. Je tedy zcela jednoznačné, že žalobce neměl žádné pochybnosti nebo nejasnosti nejen ohledně skutku a jeho popisu, ale ani ohledně správné právní kvalifikace jeho jednání.
34. Nevyrozumění o změnách ve výroku rozhodnutí před vydáním rozhodnutí žalovaného tedy žalobce nemohlo nijak zasáhnout v jeho právech, ani se dotknout jeho právního postavení.

II. Nepřihlédnutí k doplněnému odvolání

35. Krajský soud dále nepřisvědčil ani žalobcově námitce nezákonného postupu žalovaného, který měl spočívat v nepřihlédnutí k doplnění odvolání, jenž mu bylo doručeno v den vydání napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 50, a na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 36, z nichž vyplývá, že odvolací orgán je povinen zvážit doplnění odvolání, příp. vyjádření, i v případě, kdy tímto ještě nedisponuje např. proto, že bylo doručeno pouze správnímu orgánu I. stupně.
36. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným odesláno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 27. 7. 2018 ráno (konkrétně v 7:43:08 hod., přičemž ve stejný okamžik byla tato písemnost dodána do datové schránky zmocněnce žalobce). Doručeno bylo toto rozhodnutí až dne 31. 7. 2018 (v 10:38:20 hod.), kdy se do datové schránky zmocněnce žalobce přihlásila oprávněná osoba. Není sporu ani o tom, že předmětné doplnění odvolání bylo zástupcem žalobce odesláno a žalovanému doručeno dne 27. 7. 2018 odpoledne (konkrétně v 16:34 hod.). Žalobce k tomu zdůrazňoval, že ačkoli žalovaný zaslal rozhodnutí do datové schránky zmocněnce v pátek ráno a žalobce žalovanému odeslal doplnění odvolání v pátek odpoledne téhož dne, měl žalovaný k danému doplnění odvolání přihlédnout, neboť k doručení rozhodnutí (a tedy ukončení řízení) došlo až následující týden.

37. Obecně lze souhlasit s tím, že byť je podáno doplnění odvolání až po marném uplynutí k tomu stanovené lhůty (v tomto případě byla výzva ze dne 26. 6. 2018 k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě 5 dnů zástupci žalobce doručena dne 29. 6. 2018) a již tedy nejde o doplnění odvolání, ačkoliv je tak označeno, je vyjádřením ve věci a i takovým vyjádřením podaným po uplynutí lhůty je správní orgán povinen se zabývat. To však platí za situace, že se s ním může správní orgán (zde žalovaný) objektivně reálně seznámit do vydání rozhodnutí ve věci. Ze shora uvedené časové rekapitulace je však zřejmé, že žalovaný do doby vydání svého rozhodnutí o odvolání předmětné podání žalobce k dispozici neměl, a to proto, že je žalobce v okamžiku vydání rozhodnutí i jeho odeslání své podání žalovanému ještě ani neodeslal. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný měl povinnost k danému doplnění odvolání přihlídnout, když bylo podáno v den vydání rozhodnutí a když k samotnému doručení rozhodnutí došlo až následně. Jestliže žalovaný odeslal své rozhodnutí do datové schránky zmocněnce žalobce dne 27. 7. 2018 ráno a žalobce (resp. jeho zástupce) odeslal žalovanému doplnění odvolání v tentýž den až odpoledne, krajský soud považuje za rozhodující, že žalovaný rozhodně neměl žádnou reálnou možnost se s tímto podáním žalobce jakkoliv seznámit před vydáním svého rozhodnutí. Po správním orgánu zajisté nelze spravedlivě požadovat, aby reagovaly na vyjádření (podání) účastníků řízení před tím, než jim jsou vůbec zaslána, byť se tak stane v rámci jednoho dne, jako k tomu došlo v projednávaném případě.
38. K žalobcem poukazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že nejsou pro nyní projednávaný případ přílehlavá, neboť pojednávají o situaci, kdy doplněním odvolání disponoval správní orgán I. stupně a jeho postup (nepostoupení takového podání odvolacímu orgánu) způsobil, že se toto doplnění nedostalo k odvolacímu správnímu orgánu včas. V nyní projednávaném případě však byla, jak je shora uvedeno, skutková situace zásadně jiná v tom, že předmětné doplnění odvolání sám žalobce zaslal žalovanému až po vydání (a odeslání) rozhodnutí o odvolání.
39. S ohledem na shora uvedené pak je bez významu, zda předmětné doplnění odvolání žalobce bylo či nebylo řádně elektronicky podepsáno.

III. Dokazování bez vyrozumění

40. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán provedl dokazování bez vyrozumění žalobce. Žalobce namítal, že žalovaným bylo prováděno dokazování pomocí aplikace Google mapy a že nebyl o provádění tohoto dokazování vyrozuměn.
41. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o nepřesné označení důkazního prostředku provedeného v řízení před správním orgánem I. stupně (založený na č. l. 56 správního spisu) a nikoli nově provedený důkaz. Uvedená skutečnost je zřejmá z formulace odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který v bodě V. d) mimo jiného uvedl: „Z *obsahu předloženého správního spisu, zejména však Google mapy, je patrné, že ...*“, kdy došlo k nepřesnému označení zdroje uvedené fotografie, když tato fotografie byla pořízena za pomoci aplikace Mapy.cz a nikoli z aplikace Google mapy. Žalovaný sám v uvedené části odůvodnění poukázal na skutečnost, že tento důkazní prostředek je obsahem správního spisu. Nepřípadná je tak i námitka žalobce ohledně nevyrozumění žalobce o shromáždění dostatečného množství podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Po zařazení uvedené fotografie do správního spisu byl žalobce, resp. jeho zmocněnec, vyrozuměn o shromáždění podkladů písemností ze dne 23. 4. 2018,

č. j. NMNM/4762/2017/ODSH/KraP/25, která mu byla doručena do datové schránky dne 25. 4. 2018.

42. Též tvrzení žalobce o zastaralosti uvedené fotografie, která tak neměla být použita k prokázání umístění porušené dopravní značky, není způsobilé ke zpochybnění napadeného rozhodnutí, neboť fotografie nebyla použita k prokázání umístění dopravní značky osamoceně, když umístění porušené dopravní značky vyplývá z pasportu dopravních značek na silnici III/30821 založeného na č. l. 57 správního spisu. Fotografie z aplikace Mapy.cz byla použita toliko ke zvýšení názornosti dopravní situace v místě spáchání přestupku. Z výše uvedených důvodů neshledal soud uvedenou námitku důvodnou.

IV. Umístění záměrného kříže

43. Přisvědčit nemohl krajský soud ani námitce nesprávného umístění záměrného kříže. Žalobce v této námitce poukazoval na skutečnost, že jeho umístění na fotografii na výstupu z rychloměru nesvědčí nijak o umístění záměrného kříže na automobilu žalobce po celou dobu měření. Namítl i to, že z pořízené fotodokumentace není zřejmá registrační značka vozidla, ani tovární značka či model vozu.
44. Je sice pravdou, že na výstupní fotografii z měřicího zařízení je v jeho levé části zachyceno více vozidel, napravo od nich je zachyceno vozidlo žalobce, na kterém se nachází záměrný kříž. Pokud jde o další vozidla, která jsou v levé části fotografie, je zřejmé, že na těchto vozidlech se záměrný kříž nenachází. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že bylo měřeno právě vozidlo zachycené vpravo, tj. vozidlo žalobce. K nečitelnosti údaje o registrační značce vozidla, na kterém je umístěn záměrný kříž, o tovární značce a modelu vozidla na pořízené fotografii krajský soud odkazuje na svědeckou výpověď zasahujícího strážníka městské policie Nové město nad Metují Z. Š. ze dne 29. 3. 2018, z níž vyplývá, že změřeno bylo „osobní vozidlo BMW s registrační značkou“, přičemž od okamžiku změření rychlosti uvedeného vozidla do jeho zastavení hlídkou městské policie a následného ztotožnění řidiče tohoto vozidla se vozidlo neztratilo z vizuálního kontaktu zasahujícího strážníka. Provádění dalších žalobcem navržených důkazů v tomto směru považuje soud za nadbytečné. K celkové správnosti provedeného měření rychlosti vozidla žalobce odkazuje soud na vypořádání dalších námitek níže, a to zejména pod body VIII. a X. tohoto rozsudku.

V. Údajná nepodjatost strážníků

45. V této námitce žalobce zpochybnil práci strážníků městské policie a namítl jejich podjatost. Krajský soud k tomu uvádí, že strážníka městské policie je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou strážníci na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci žalobce jako důvod pro pochybnosti o podjatosti uvedl pouze to, že ve věci vyslechnutý strážník nedokázal popsat, co to je tzv. slip effect, a dále to, že strážníci mají zájem na řízení, což dovodil z odůvodnění rozhodnutí žalovaného v jiné věci, z něhož citoval.
46. S tímto názorem žalobce se však ztotožnit nelze. Žalobce totiž dovozuje pochybnost o podjatosti v podstatě pouze z toho, že vyslechnutý strážník neodpověděl na jeho

otázku týkající se návodu k použitému rychloměru tak, jak si představoval, a dále z obecné a vytržené části z rozhodnutí žalovaného v jiné věci, kde se žalovaný obecně vyjadřoval k otázce věrohodnosti svědků a připomněl, že ke svědeckým výpovědím policistů je nutno přistupovat obezřetně a posuzovat je zvláště pečlivě a důkladně. Žalobce tedy *de facto* neuvedl žádný relevantní důvod, proč by byli v této konkrétní věci zasahující strážníci (tj. hlídka složená ze dvou strážníků městské policie) motivováni k tomu, aby vůči žalobci postupovali účelově nebo v rozporu s realitou. Nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem strážníků na projednávané věci a ze zjištění, které byly zachyceny v listinných podkladech založených ve správním spise, lze tedy bezpochyby vycházet co do jejich pravdivosti a správnosti. Žalobce nenabídl ani žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit objektivnost a věrohodnost samotné výpovědi strážníka Z. Š. Výslech byl veden za přítomnosti zmocněnce žalobce, který byl po celou dobu jeho výslechu přítomen a měl tedy možnost klást mu otázky, což také činil. Nutno poznamenat, že nezodpovězení jediné otázky týkající se určité konkrétnosti vztahující se k měření rychlosti jistě sama o sobě nemůže zapříčinit nevěrohodnost či dokonce podjatost tohoto strážníka.

47. Z provedeního dokazování tedy žádné pochybnosti o podjatosti strážníků v této věci, ani o podjatosti samotného strážníka Z. Š., ani objektivnosti jeho výpovědi, nevystaly.

VI. Došlo ke změření rychlosti = rychlost byla změřena správně

48. Ani námitce žalobce týkající se správnosti provedeního měření rychlosti jeho vozidla krajský soud nepřisvědčil. Žalobce v této námitce uvedl prakticky stejná tvrzení jako v námitkách vypořádaných níže, nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že pokud došlo ke změření rychlosti a prováděné měření neskončilo chybovou hláškou laserového měřice, bylo změření rychlosti provedeno správně. Ohledně této námítky proto soud odkazuje na vypořádání námitek níže v tomto rozsudku, konkrétně na body VIII. a X. tohoto rozsudku.

VII. Dodržení § 79a silničního zákona

49. Rovněž námitka, že nebylo najisto postaveno, že městská policie měřila rychlost vozidel v úseku v Dobrušské ulici v Novém Městě nad Metují v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona, tedy zpochybnění toho, že měřené místo bylo k tomuto účelu určeno Policií České republiky, není důvodná.
50. Ve stanovisku dopravního inspektorátu Policie ČR, krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, Územního odboru Náchod, ze dne 9. 2. 2017, č. j. KRPH-487-379-změna/ČJ-2016-050506, založeného ve správním spise na č. l. 6, jsou uvedeny úseky komunikací v územní působnosti Městské policie Nové Město nad Metují a jednou z nich je i ulice Dobrušská. Není ani pravdou, že by se žalovaný touto otázkou, resp. námitkou, nezabýval – k tomu viz strana 28 rozhodnutí žalovaného.
51. Nelze přisvědčit ani poprvé nyní v žalobě uvedené výhradě, že „kromě toho měření rychlosti bylo jistě provedeno již před samotným přechodem nebo na jeho samotném kraji, což žalobce demonstruje výpočtem“. Předně nutno poukázat na to, že vyslechnutý strážník při svém výslechu potvrdil, že měření bylo prováděno ve schváleném úseku dopravní policie Náchod, přičemž výslechu byl přítomen zástupce žalobce a v tomto směru žádné otázky či nejasnosti neměl. Žalobcem předložený výpočet, který má dokládat, že nebylo měřeno ve schváleném úseku je pak nutno odmítnout již jen proto,

že vychází z nesprávného předpokladu, že jeho vozidlo jelo rychlostí 40 km/hod., což jak je shora opakovaně popsáno, neodpovídá rychlosti naměřené.

VIII. Slip effect

52. Soud nemohl přisvědčit ani námitce ohledně tzv. slip effectu, ke kterému mělo dojít při měření rychlosti vozidla žalobce. Samu skutečnost, že k uvedenému efektu došlo, dovozuje žalobce z toho, že po celou dobu jízdy měl na tempomatu vozidla nastavenou nejvyšší povolenou rychlost.
53. Takovéto tvrzení samo o sobě (navíc nijak nepodložené) nemůže provedené měření relevantně zpochybnit. I kdyby žalobce měl vozidlo opatřeno tempomatem a i kdyby ho měl nastavený na v daném krátkém úseku sníženou rychlost, nutno zdůraznit, že tempomat není autorizovaným a kalibrovaným zařízením určeným pro měření rychlosti vozidel. Za prokázanou je proto nutno považovat tu rychlost, která byla zjištěna autorizovaným kalibrovaným měřícím zařízením.
54. Dále žalobce uvedl, že k naměření nesprávné rychlosti může dle Českého metrologického institutu (dále také jen „ČMI“) dojít v případech, kdy není měření prováděno v souladu s návodem k obsluze. K tomu navrhoval jako důkaz k žalobě přiložená vyjádření ČMI. Proti uvedenému obecnému závěru jistě nelze nic namítat, avšak k situaci v této konkrétní věci to nic nedokládá. Proto by bylo nadbytečné žalobcem předložená vyjádření provádět jako důkaz. Navíc z nich není zřejmé ani to, k jakému konkrétnímu případu byla vyhotovena.

IX. Nezákonně provedený výslech

55. V dalším bodě žalobce namítal nezákonnost provedení výslechu svědka, která měla spočívat v tom, že svědek na začátku výslechu nehovořil monologicky a nebyl dotázán na svůj vztah k žalobci.
56. Krajský soud nemohl přisvědčit ani této námitce, protože byt' ne zcela precizní postup správního orgánu při provedení výslechu, nezákonnost provedeního důkazu nezpůsobil. Právní úprava procesního práva občanského a trestního (§ 126 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu a § 101 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu) sice shodně stanoví, že svědek nejprve hovoří plynule o předmětu výslechu a až poté mu jsou kladeny otázky. Ovšem i Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře uvádí, že přestupkové řízení je podstatně méně formalizované než řízení trestní a nelze v něm uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 406/2018-34). Striktní nedodržení ustanovení procesních předpisů, jež jsou v přestupkovém řízení užívány toliko jako podpůrné a rozsah jejich užití není neomezený, tedy nemůže způsobit zkrácení subjektivních práv žalobce, které navíc ani žádným konkrétním způsobem nespecifikoval.
57. Rovněž tu část námitky vztahující se k absenci zjištění vztahu mezi svědkem a žalobcem neshledal krajský soud důvodnou. Ani v tomto směru totiž žalobce neuvedl žádné skutečnosti (natož konkrétní), které by pro posouzení vztahu žalobce a svědka byly jakkoli významné a měly by tak na hodnocení jeho osoby jako svědka mít nějaký vliv. Nic neuvedl ani při účasti na výslechu svědka, na kterém byl zastoupen zmocněncem, ani nyní. Žalobce k tomu zopakoval, že svědek nebyl nestranný a že i proto byl výslech nezákonný. K tomu krajský soud odkazuje na své vyjádření shora pod bodem V. tohoto rozsudku.

X. Porušení návodu k obsluze

58. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce porušení návodu k obsluze, kdy žalobce namítal „pohnutí se záměrným křížem“ (tzv. slip effect), nedodržení předepsaného úhlu 0° a existenci kovové značky, jenž měla být překážkou měřícího laserového paprsku. Z uvedených pochybení při používání laserového rychloměru žalobce dovozuje nesprávně provedené změření rychlosti jeho vozidla.
59. Krajský soud v souvislosti s těmito námitkami konstatuje, že z návodu k použitému rychloměru založeného ve správním spisu na č. l. 58 - 71 vyplývá, že použitý laserový měřič je vybaven tzv. vylepšenou automatickou logikou kontroly správnosti měření, která vylučuje možnost pořízení fotodokumentace jiného vozidla, než měřeného a eliminuje další chyby, které by mohly mít za následek nesprávné měření. Těmi jsou typicky předčasné puštění spouště přístroje, pohyb laserového měřiče vodorovně či svisle (chvění), přerušování laserového paprsku překážkou či míření na průsvitné části měřeného vozidla měřícím paprskem.
60. K námitkám vztahujícím se k otázce tzv. slip effectu se krajský soud vyjádřil již pod bodem VIII. tohoto rozsudku. Obiter dictum krajský soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že laserové rychloměry ve verzích pro Českou republiku obsahují ve svém firmware algoritmus, který „slip efekt“ potlačuje. „Ten je přitom popisován tak, že vzniká řízeným pohybem laseru proti nebo po směru pohybu vozidla. Aby se projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku. Z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba a pokud se taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají. To přitom dokumentuje i ve správním spise založený návod k použitému rychloměru, z něhož žalovaný citoval v odůvodnění rozhodnutí (zejména na straně 32 a násl. napadeného rozhodnutí).
61. Pokud jde o existenci kovové značky, z fotografie z měření, která je součástí spisového materiálu, krajský soud ověřil, že žalobcem zmiňovaná kovová značka se mezi měřícím zařízením, resp. v předpokládaném místě radarového svazku a jeho vozidlem, nenacházela. Kovová značka, která je na snímku zachycena, se tak zjevně nenachází v takové pozici, aby mohla jakýmkoli způsobem negativně výsledek měření ovlivnit.
62. K nedodržení „předepsaného úhlu 0° “ krajský soud uvádí, že není vůbec pravdou, že by návod k obsluze nulový měřicí úhel předepisoval. Ostatně nulový měřicí úhel by byl možný pouze v případě, kdy by měřicí laser stál přímo proti jedoucímu vozidlu, což ani není prakticky reálné. V návodu však není uvedeno, že by se muselo měřit s nulovým měřícím úhlem, jak namítá žalobce.
63. Krajský soud uzavírá, že podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Ani z podkladů z měření založených ve správním spise pak nejsou patrné žádné indicie, které by mohly vnést pochybnosti do závěru o správnosti provedeného měření. V daném případě pak správnost měření byla potvrzena i výpovědí zasahujícího strážníka, která, jak bylo shora uvedeno, nebyla shledána nevěrohodnou, přičemž žalobcův poukaz na nezodpovězení samotné otázky, „zda nedošlo k vyvolání slip efektu“ tímto svědkem rozhodně nedokládá nevěrohodnost svědka, či nedodržení návodu k obsluze. Samotný návod k obsluze totiž s tímto termínem přímo ani nepracuje a krajskému soudu je rovněž úřední činnost známo, že zmíněný efekt je někdy nazýván i jako efekt skluzu.

64. Z uvedených důvodů krajský soud konstatuje, že výsledek měření není v daném případě stížen žádnou zjevnou vadou a není zde ani důvodných pochybností o průběhu měření rychlosti žalobcova vozidla. Žalobce přitom výsledek měření žádným relevantně podloženým tvrzením nezpochybnil. Lze dodat, že na případné limity daného rychloměru pak dopadá odchylka, která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh měření.
65. Vzhledem ke shora uvedenému, kdy krajský soud nemá žádné pochybnosti o výsledku měření, by proto bylo zcela nadbytečné provádět důkaz vyšetřovacím pokusem, odborným vyjádřením či znaleckým posudkem, jak žalobce také navrhoval.

XI. Sankce

66. V dalším bodě žalobce namítl, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí sice uvedl, k jakým okolnostem daného případu přihlédl, neuvedl však, které z těchto okolností měly polehčující a které naopak přitěžující charakter, jaký vliv měly na výši uložené sankce a proč přihlédl zrovna k té či oné skutečnosti. Dále pak správní orgán dle jeho názoru přihlédl pouze k § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), což žalobce považuje za nedostatečné. Rovněž dle jeho názoru správní orgán nevysvětlil, co ho vedlo k uložení zákazu řízení na 6 měsíců a nijak se nezabýval otázkou, zda není na místě aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. V absenci uvedených skutečností v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně spatřuje žalobce vady, jež mají za následek nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí a je proto nutné takové rozhodnutí zrušit.
67. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně se odůvodněním uložené sankce zabýval na straně 10 rozhodnutí, kde pouze uvedl, že vycházel z ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, že sankci z tohoto pohledu považuje za odůvodněnou, přiměřenou a za odpovídající porušení povinností řidiče a za potřebnou k zajištění jeho nápravy. Žalovaný se pak k výši a druhu sankce vyjádřil již podrobněji, a to na straně 34 až 37 rozhodnutí, kde zejména na straně 35 detailně uvedl, které okolnosti byly ve věci polehčující a které přitěžující, přičemž zdůraznil, že v daném případě byla pokuta i zákaz činnosti uloženy na úplné spodní hranici zákonného rozpětí. Rovněž podrobně s poukazem na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu (strana 35 rozhodnutí) odůvodnil, proč nebylo možno od uložení trestu upustit. Z hlediska výše uložené sankce lze dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119). V daném případě lze konstatovat, že stanovený trest nijak nevybočuje z mezí pro jeho výši za nedbalostní delikt.
68. Žalovaný tedy v rozhodnutí o odvolání nedostatky prvostupňového rozhodnutí zcela napravil. Protože rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007,

č. j. 4 As 48/2007 - 80), neměla vada rozhodnutí správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku.

69. K námitce, že žalovaný nepřihlédl při výměře sankce k pro ni příznivějšímu zákonu o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje jít při výměře pod spodní hranici sazby, krajský soud uvádí následující.
70. Ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.* K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
71. V posuzované věci je zřejmé, že okolnosti případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jednalo se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž zjištěné okolnosti byly dostatečně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty a zákazu činnosti tak, jak bylo rozhodnuto. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemohlo.
- XII. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu
72. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
73. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
74. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.

V. Závěr a náklady řízení

75. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
76. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. prosince 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně